

РЕШЕНИЕ

№ 162

гр. София, 07 април 2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и първи март две хиляди двадесет и пета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУЖЕНА КЕРАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: РУМЕН ПЕТРОВ
ДЕНИЦА ВЪЛКОВА

при участието на секретаря Елеонора Михайлова и на прокурора АСЯ ПЕТРОВА, след като изслуша докладваното от съдия РУМЕН ПЕТРОВ наказателно дело № 202 по описа за 2025 г. и за да се произнесе взе предвид:

Касационното производство е по реда на чл. 346, т. 1 и сл. от НПК.

Образувано е по жалба на адв. Г. Ч., в качеството ѝ на служебен защитник на подсъдимата М. Г., против въззивно решение № 208/19.12.2024 г., постановено по внохд № 254/2024 г. по описа на Апелативен съд - Пловдив.

В жалбата е релевирано единствено касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК. Според защитника независимо, че въззивният съд е изменил първоинстанционната присъда, като е намалил наложеното наказание за престъплението по чл. 203, ал. 1 от НК и определеното при условията на чл. 23, ал. 1 от НК общо най-тежко, то продължава да е явно несправедливо, тъй като не съответства на обществената опасност на дееца, предвид чистото съдебно минало на Г. и качеството ѝ на майка на малолетно дете. Твърди се, че не е отчетен и мотива за извършване на престъплението - отправени и възприети от подсъдимата заплахи за живота и здравето на децата ѝ, в резултат, на което Г. е била принудена да извърши присвоителните действия. Отправена е претенция за изменение на атакувания съдебен акт, като се намали размера на наложените наказания лишаване от свобода и съответно лишаването от право да заема държавна и обществена длъжност, които са неоправдано завишени.

В съдебно заседание подсъдимата М. Г. и защитникът адв. Ч. поддържат жалбата и молят да се уважи по изложените в нея съображения.

Прокурорът от ВКП е на становище, че жалбата е неоснователна, тъй като въззивният съд правилно е съобразил всички обстоятелства от значение за индивидуализацията на наказанието.

Гражданските ищци - „*****“ ООД, „*****“ ООД и „*****“ ЕООД не изпращат представител, редовно призовани. В постъпилото писмено становище от повереника адв. Н. К. е посочено, че жалбата като неоснователна следва да се остави без уважение.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и в пределите на своята компетентност, съобразно чл. 347, ал. 1 от НПК, намери следното:

Касационната жалба е подадена в предвидения в чл. 350, ал. 2 от НПК срок, от процесуално легитимирана страна, по отношение на съдебен акт, подлежащ на

проверка по реда на Глава двадесет и трета от НПК, поради което е допустима, но разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В производство по реда на чл. 371, т. 2 от НПК с присъда № 9/07.03.2024 г., постановена от Окръжен съд - Хасково по нохд № 701/2023 г. подсъдимата М. Г. Г. е признат за виновна в това, че:

- в периода от 25.06.2014 г. до 11.06.2020 г. в гр. Димитровград, при условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице - счетоводител е присвоила чужди пари в особено големи размери - 1 639 050,18 лв., собственост на „*****“ ООД и 15 718,51 лв. собственост на „*****“ ООД, поверени ѝ да ги пази и управлява, като присвояването представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 201, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и при условията на чл. 58а, ал. 1 вр. с чл. 54 от НК е осъдена на 8 /осем/ години лишаване от свобода и 10 /десет/ години лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност, свързана с ръководство, контрол и стопанисване на публично имущество, както и от правото да упражнява професия или дейност, свързана с пазене, управление, контрол и отчитане на чуждо имущество.

В периода от 07.05.2014 г. до 23.03.2016 г. в гр. Димитровград, при условията на продължавано престъпление, противозаконно е присвоила чужди движими вещи - паричната сума в размер на 800 лв., собственост на „*****“ ЕООД, която владеела, поради което и на основание чл. 206, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и при условията на чл. 58а, ал. 1 вр. с чл. 54 от НК е осъдена на 2 /две/ години лишаване от свобода.

В периода от 29.03.2018 г. до 26.05.2020 г. в гр. Димитровград, при условията на продължавано престъпление, противозаконно е присвоила чужди движими вещи - парична сума в големи размери - 43 462,29 лв., собственост на „*****“ ЕООД, която е владеела, поради което и на основание чл. 206, ал. 3 вр. с ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и при условията на чл. 58а, ал. 1 вр. с чл. 54 от НК е осъдена на 8 /осем/ месеца лишаване от свобода.

На основание чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от НК на Г. е определено едно общо най-тежко наказание от 8 /осем/ години лишаване от свобода, при първоначален строг режим, към което са присъединени наказанията от по 10 /десет/ години лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност, свързана с ръководство, контрол и стопанисване на публично имущество, както и от правото да упражнява професия или дейност, свързана с пазене, управление, контрол и отчитане на чуждо имущество.

На основание чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от НК е приспаднал периода на предварителното задържане от така наложеното наказание лишаване от свобода, считано от 18.06.2020 г. до 22.02.2021 г.

С присъдата подсъдимата е осъдена на заплати на „*****“ ООД сумата от 1 623 311,67 лв. и на „*****“ ООД сумата от 15 718,51 лв. ведно със законната лихва, считано от 11.06.2020 г., а на „*****“ ЕООД сумата от 45 462,29 лв. ведно със законната лихва, считано от 16.05.2020 г., както и общо 1 750 лв. направени по делото разноски за повереник.

В тежест на подсъдимата са възложени направените на досъдебното производство разноски, които възлизат в размер на 2 900,68 лв., както и 67 380,49 лв. дължима държавна такса върху уважения размер на предявените граждански искове за имуществени вреди.

По протест на прокурор от ОП - Хасково и жалба на служебния защитник, съответно за увеличаване и намаляване на наложеното наказание лишаване от свобода е образувано внохд № 254/2024 г. по описа на Апелативен съд - Пловдив. С протоколно определение от 22.10.2024 г. съдебното производство по отношение на протеста е прекратено, поради оттеглянето му от прокурор от АП - Пловдив. С

постановеното по делото решение, предмет на настоящата касационна проверка, на основание чл. 334, т. 3 и т. 6 вр. с чл. 337, ал. 1, т. 1 и чл. 338 от НПК е изменена първоинстанционната присъда в наказателната ѝ част, като е намален размерът на наложените на подсъдимата М. Г. наказания:

За престъплението по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 201, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и при условията на чл. 58а, ал. 4 вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК от 8 /осем/ на 6 /шест/ години лишаване от свобода, както и размерът на наказанията по чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 от НК от 10 /десет/ на 7/седем/ години.

За престъплението по чл. 206, ал. 1 вр. с вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и при условията на чл. 58а, ал. 1 вр. с чл. 54 от НК от 2 /две/ на 1 /една/ година лишаване от свобода.

Определеното при условията на чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от НК общо най-тежко наказание от 8 /осем/ на 6 /шест/ години лишаване от свобода, както и размерът на наказанията по чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 от НК от 10 /десет/ на 7/седем/ години.

В останалата част първоинстанционната присъда е потвърдена.

Упражняването правомощията на касационната инстанция в желаната от защитника на подсъдимата насока обуславя наличието на положителна констатация, че наложеното наказание очевидно не съответства на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите, визирани в чл. 36 от НК. Според преценката на настоящия състав нито една от посочените хипотези, съобразно изложените в жалбата съображения, не е налице по отношение намаленото от страна на въззивния съд наказание за престъплението по чл. 203, ал. 1 от НК, довело до изменение на определеното при условията на чл. 23 от НК общо най-тежко наказание лишаване от свобода, следствие на което е редуциран и размера на кумулативните наказания по чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 от НК.

Няма как да се сподели възражението на защитата за наличието на отправени и възприети от подсъдимата заплахи за живота и здравето на децата ѝ, в резултат на което тя е била принудена да извърши присвоителните действия. Тези твърдения са изложени за първи път по време на съдебните прения пред окръжния съд. В тази връзка е необходимо да се посочи, че производството пред първоинстанционния съд е разгледано по реда на съкратеното съдебно следствие, по смисъла на чл. 371, т. 2 от НПК, като Г. е признала изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и е изразила съгласие да не се събират доказателства за тях. В обвинителния акт не са изложени подобни факти и обстоятелства, поради което такива не са възприети от предходните инстанции и те не са станали част от приетата за установена фактическа обстановка по делото, поради което само на това основание те не могат да се ползват като смекчаващи отговорността обстоятелства, както се претендира в жалбата. В тази връзка следва да се отбележи, че като един от мотивите за извършване на престъпленията, наред с желанието за лично облагодетелстване, съдилищата са възприели финансовото осигуряване на „прищевките“ на сина на подсъдимата И. К., свързани с водения от него изключително разточителен начин на живот, съпроводен с хазартна и наркотична зависимост, довели до натрупването на значителни дългове и до ефективното му осъждане на лишаване от свобода. При това положение според касационния състав при индивидуализацията на наказанието в достатъчна степен като смекчаващи отговорността обстоятелства са отчетени чистото съдебно минало на подсъдимата и ролята ѝ на майка - на осиновеното, ненавършило пълнолетие момиченце, към което тя има единствено задължение за плащане на издръжка, тъй като според собствените ѝ твърдения детето не желае да ходи при нея, въпреки постановения режим на лични контакт след раздялата с бащата, на когото през 2021 г. са предоставени

родителските права. Не е останало извън вниманието на въззивния съд и проявената от страна на подсъдимата изключителна престъпна упоритост при осъществяване на инкриминираните деяния, изразяваща се в извършването на повече от 190 електронно генерирани нареждания за превод на парични суми, в продължение на шест години, които са открити и преустановени едва след случайната намеса на св. Г.. В заключение следва да се добави, че наличното по делото самопризнание от страна на подсъдимата, макар действително да е направено още в хода на досъдебното производство, на практика е без каквото и да било практическо значение за разкриване на престъпните посегателства, тъй като те са осъществени по банков път, чрез регистрацията ѝ като потребител на услуга за електронно банкиране.

По изложените съображения настоящият състав не намира основание за допълнително намаляване размера на наложените наказания, както се претендира от защитата и от самата подсъдима, поради което жалбата се явява неоснователна и въззивното решение следва да се остави в сила. Ето защо и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила въззивно решение № 208/19.12.2024 г., постановено по внохд № 254/2024 г. по описа на Апелативен съд - Пловдив.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: